

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: **X**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2020, č.j. MV-123973-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje X

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 14. 9. 2020, č.j. MV-123973-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“, jak je obecně označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení vliv na kontext odůvodnění) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 22. 5. 2020, č.j. OAM-23061-40/DP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgány v řízení o žádosti dospěly k závěru, že žalobkyně ve stanovené lhůtě nedoložila doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, konkrétně nedoložila doklad, že na území České republiky disponuje zdravotním pojištěním.
- 2 Žalobkyně v žalobě nejprve obecně namítla, že se neztotožňuje se skutkovými závěry žalované, uvedla, že v průběhu správního řízení nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci a v důsledku nedostatečně zjištěného stavu věci bylo věcně nesprávně rozhodnuto. Dále namítla, že žalovaná se řádně nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
- 3 Konkrétně pak žalobkyně v žalobě namítla, že nesouhlasí se závěrem žalované o nepředložení dokladu prokazujícího zdravotní pojištění žalobkyně. Uvedla, že správnímu orgánu 1. stupně předložila průkaz pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny. Platnost tohoto průkazu pojištěnce skončila dne 31. 7. 2019, i po této době ale byla žalobkyně nadále pojištěncem VZP, protože byla zaměstnaná. V průběhu správního řízení měla za to, že aktuální průkaz pojištěnce byl řádně předložen, o čemž ostatně svědčí také přípisy předchozího zmocněnce, kterými opakovaně žádal o prodloužení platnosti lhůty k odstranění vad žádosti z důvodu prokázání prostředků k pobytu, nikoli z důvodu prokázání pojištění. Z přípisů je zřejmé, že otázku zdravotního pojištění považoval zmocněnec za vyřešenou.
- 4 I pokud by aktuální průkaz pojištěnce VZP ve stanovené lhůtě předložen nebyl, pak měla žalovaná přihlédnout k tomu, že byl založen do jiného řízení, které bylo v této době se žalobkyní týměž správním orgánem vedeno. Podle žalobkyně tak žalovaná o otázce pojištění nemohla mít pochybnosti. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalované bylo známo schválení žádosti o zaměstnaneckou kartu v tomto jiném řízení, žalované tedy bylo známo, že žalobkyně je na základě výkonu zaměstnání účastna veřejného zdravotního pojištění, tedy bylo jí z úřední činnosti zřejmé, že žalobkyně má zdravotní pojištění na území České republiky zajištěné. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na ust. § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z něhož vyplývá, že správní orgán opatřuje podklady přednostně s využitím úřední evidence, do níž má přístup. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Žalobkyně ovšem doklad o zdravotním pojištění předložila a pouze z důvodu délky trvání řízení platnost průkazu pojištěnce skončila. Případné pochybnosti mohly být odstraněny nahlédnutím do jiné úřední evidence správního orgánu 1. stupně,

kteřou měl tento správní orgán k dispozici. V postupu žalované proto žalobkyně spatřuje přílišný formalismus.

- 5 Dále žalobkyně namítla, že přílišný formalismus se projevil také ve způsobu komunikace žalované se žalobkyní, když zasílala generické přípisy, aniž by jakkoliv reflektovala daný skutkový stav věci. Předchozí zmocněnec žalobkyně se zcela zřejmě domníval, že kladnému vyřízení žádosti žalobkyně brání předložení originálu potvrzení o zůstatku na účtu jako dokladu prokazujícího prostředky k pobytu na území, a proto opakovaně podával žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Až z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně se pak dověděl, že opakovaně předkládané elektronické potvrzení o zůstatku na účtu bylo dostatečným dokladem k prokázání prostředků k pobytu na území a jeho žádosti o prodloužení lhůty byly vlastně zbytečné. Správní orgán 1. stupně mohl minimálně v usnesení o neprodloužení lhůty reflektovat stav věci a žalobkyni informovat o tom, že doklad o prostředcích k pobytu je dokladem dostatečným, ale kladnému vyřízení žádosti brání prokázání skutečnosti, že účast žalobkyně na veřejném zdravotním pojištění trvá.
- 6 Žalobkyně dále namítla věcnou nesprávnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i ohledně posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Uvedla, že v tomto směru nebylo provedeno žádné šetření, nebyl proveden výslech žalobkyně, bylo vycházeno pouze z úředních evidencí a mylných domněnek. Především žalobkyně brojila proti nesprávným závěrům, že podala-li žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty, pak již pravděpodobně nemá zájem o dlouhodobý pobyt za účelem studia, účel již neplní a chce nadále pobývat na území České republiky za účelem zaměstnání. Žalobkyně po celou dobu svého pobytu v České republice řádně studuje, žádost o zaměstnaneckou kartu podala jen z důvodu přivýdělku vedle studia. Žalobkyně tedy mohla volit, zda chce na území České republiky pobývat z důvodu studia, nebo z důvodu zaměstnání. Důvodem, pro který žalobkyně na území České republiky přicestovala, a pro který má zájem setrvat na území České republiky, je ale právě její studium. Žádost o zaměstnaneckou kartu žalobkyně podala pouze z opatrnosti, poté, co byla její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zamítnuta. Po následném zrušení zamítavého rozhodnutí nadřízeným správním orgánem se žalobkyně rozhodla setrvat u stávajícího a preferovaného účelu pobytu, tedy studia. V řízení o zaměstnaneckou kartu nadále nepokračovala, zatímco v posuzovaném řízení pokračovala, předložila potvrzení o studiu, a bylo tak zřejmé, že studuje a hodlá studovat i nadále.
- 7 Dále žalobkyně nesouhlasila s názorem, že bylo na ní, aby v průběhu správního řízení tvrdila konkrétní skutečnosti ve vztahu k zásahu rozhodnutí do jeho soukromého života. K tomu namítla, že nevěděla, k jakému závěru správní řízení ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu směřuje, což bylo způsobeno jednak prodlevou mezi zasláním výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vydáním prvostupňového rozhodnutí, dále pak přesvědčením žalobkyně, že veškeré požadované doklady byly k žádosti předloženy a nic nebrání kladnému vyřízení žádosti. S argumentací, že žalobkyně sama měla iniciativně uvádět konkrétní skutečnosti svého života, by se žalobkyně mohla spokojit pouze za situace, že by s ní bylo vedeno řízení o zrušení

povolení k pobytu, protože by věděla, dle jakého ustanovení zákona o pobytu cizinců bude správní orgán postupovat a tímto by jí byl předmět řízení přesně znám. V řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ale žalobkyně nemohla vědět, dle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bude v řízení postupováno a nebyla tak schopna rozlišit, jaké skutečnosti jsou pro vedené řízení podstatné. Žalobkyně má také za to, že se správní orgán 1. stupně nemůže zbavovat povinnosti zjistit skutečný stav věci a povinnosti z moci úřední zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí.

- 8 Žalobkyně k dopadům rozhodnutí na svůj soukromý a rodinný život namítla, že nepřiměřenost dopadů spatřuje zejména v dopadech rozhodnutí na další studium. Žalobkyně je studentkou Vysoké školy ekonomické v Praze, kde již získala bakalářský titul a nyní pokračuje v navazujícím magisterském oboru. Je zřejmé, že napadené rozhodnutí směřuje k ukončení pobytu žalobkyně na území České republiky. Ztráta bytového oprávnění přitom znamená bezprostřední ztrátu možnosti pokračovat ve studiu. Žalobkyně studuje prezenčně, také zkoušek, očekávaných státnic a obhajoby diplomové práce se bude muset účastnit osobně. Pokud bude žalobkyni povolení k pobytu zrušeno, pak vysokoškolské vzdělávání na VŠE v Praze nebude moci úspěšně završit získáním magisterského titulu.
- 9 Žalobkyně dále k výše uvedenému doplnila, že domněnky žalované jsou zcela liché, postrádající jakoukoliv logiku, a navíc odporují spisovému materiálu. Žalovaná tudíž pochybila, když své úvahy o přiměřenosti dopadů rozhodnutí opřela o své zcela vadné a ničím nepodložené domněnky odporující spisovému materiálu, a neprovedla žádné šetření týkající se dopadů rozhodnutí na soukromý život žalobkyně, který se primárně orientuje na její studium. Žalovaná své rozhodnutí ve vztahu k podmínce přiměřenosti dopadů vydávaného rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
- 10 Žalobkyně poukázala také na nesoulad napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jež v čl. 8 garantuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Ve smyslu čl. 8 odst. 2 do výkonu tohoto práva nemůže státní orgán zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V případě žalobkyně druhá podmínka výše citovaného článku splněna není. Zamítnutí žádosti žalobkyně fakticky představuje povinnost území České republiky opustit, přičemž tento zásah do soukromého života žalobkyně není odůvodněn národní bezpečností, hospodářským blahobytem země, předcházením nepokojů a zločinnosti, ochranou zdraví, morálky ani práv a svobod jiných.
- 11 Spolu se zrušením napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhala i zrušení rozhodnutí prvostupňového.
- 12 Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhovala ji jako nedůvodnou zamítnout. Vzhledem k podobnosti žalobních a odvolacích námitek žalovaná odkázala na odůvodnění

napadeného rozhodnutí a věcně se vyjádřila stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- 13 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
- 14 Žalobkyně dne 15. 8. 2018 podala u správního orgánu 1. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. ust. § 44a zákona o pobytu cizinců.
- 15 Správní orgán 1. stupně rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019 podanou žádost zamítl, žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 10. 2019 uvedené zamítavé rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání.
- 16 Podáním ze dne 24. 1. 2019 žalobkyně mimo jiné doložila výpis z bankovního účtu ze dne 20. 12. 2018 a průkaz pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny s platností do 31. 7. 2019. Správní orgán 1. stupně žalobkyni výzvou ze dne 11. 10. 2019 vyzval k odstranění vad žádosti, tedy k doložení aktuálního dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území a také k doložení aktuálního dokladu o cestovním zdravotním pojištění do patnácti dnů od doručení výzvy, usnesením ze dne 15. 11. 2019 určil další lhůtu do 25. 11. 2019. Dne 29. 11. 2019 žalobkyně správnímu orgánu 1. stupně doložila doklad o zajištění finančních prostředků k pobytu na území, tedy výpis z bankovního účtu vedený u Air bank a.s., ze dne 19. 11. 2019. Dne 7. 1. 2020 správní orgán 1. stupně žalobkyni seznámil s důvody neprodloužení lhůty určené k odstranění vad žádosti, a mimo jiné zde uvedl, že žalobkyně již měla dostatek času odstranit vytýkané vady žádosti, tedy „*doložit doklad o cestovním zdravotním pojištění na předpokládanou dobu pobytu na území*“. Výzvou ze dne 7. 1. 2020 správní orgán 1. stupně informoval žalobkyni v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to ve lhůtě do sedmi dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně dne 27. 1. 2020 svého práva využila a seznámila se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 28. 2. 2020 žalobkyně opětovně správnímu orgánu 1. stupně doložila doklad o zajištění finančních prostředků k pobytu na území, tedy výpis z bankovního účtu vedený u Air bank a.s. Dne 9. 3. 2020 podala žalobkyně žádost o prodloužení lhůty pro dodání dodatků k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, z důvodu komplikací s vyřízením dokladu o zajištění finančních prostředků k pobytu na území. Dne 14. 5. 2020 správní orgán 1. stupně oznámil žalobkyni důvody neprodloužení lhůty určené k odstranění vad žádosti, kde je mimo jiné uvedeno, že žalobkyně měla dostatečný časový prostor pro to, aby odstranila vady podané žádosti, tedy „*doložit doklad o cestovním zdravotním pojištění na dobu pobytu na území*“, následně dne 22. 5. 2020 vydal prvostupňové rozhodnutí, jak je uvedeno výše.
- 17 V prvostupňovém rozhodnutí je shrnuto, že žalobkyně nepředložila aktuální doklad o cestovním zdravotním pojištění na dobu pobytu na území ani po výzvě a poskytnuté lhůtě, nepodařilo se tedy ověřit, zda disponuje platným dokladem o uvedeném pojištění. K možnému nepřiměřenému zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně je uvedeno, že v průběhu řízení nebyly prokázány žádné skutečnosti a správnímu orgánu 1. stupně nejsou známy žádné rodinné ani jiné vazby žalobkyně na

území České republiky, ani jiné okolnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti vydání rozhodnutí. Správní orgán 1. stupně zjistil, že žalobkyně je svobodná, bezdětná, veškeré rodinné vazby má na území domovského státu, s největší pravděpodobností nevlastní na území ČR nemovitost, která by vyžadovala osobní starost. K nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého života žalobkyně v souvislosti se studiem uvedl, že žalobkyně podala žádost o zaměstnaneckou kartu, dále to, že rozhodnutí bylo vydáno v důsledku neposkytnutí součinnosti ze strany žalobkyně. Vzhledem ke všemu uvedenému má správní orgán 1. stupně prvostupňové rozhodnutí za přiměřené. Dále konstatoval, že žalobkyně podala žádost o vydání zaměstnanecké karty, pravděpodobně tedy již nemá zájem o dlouhodobý pobyt za účelem studia, účel již neplní a chce nadále pobývat na území za účelem zaměstnání.

- 18 V napadeném rozhodnutí je zejména uvedeno, že jelikož žalobkyně požadovaný doklad k žádosti nedoložila, musela si být vědoma toho, že vady podané žádosti nebyly odstraněny a její žádost tyto vady stále má. Prokázání splnění podmínek požadovaných zákonem je podmínkou vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jakož i jeho prodloužení, v případě žalobkyně splnění podmínek prokázáno nebylo, správní orgán 1. stupně tak správně přistoupil k zamítnutí předmětné žádosti s odkazem na příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců.
- 19 K odvolací námitce porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že žalobkyně byla vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, svého práva využila a seznámila se s podklady pro vydání rozhodnutí, přesto doklad o cestovním zdravotním pojištění na dobu pobytu na území do vydání prvostupňového rozhodnutí nedoložila. Časová prodleva namítaná v odvolání nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož spisový materiál nebyl po na prohlídce doplněn, vyjma dokumentů doložených žalobkyní, nebyl důvod ji znovu vyzývat k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
- 20 K odvolací námitce týkající se přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí je v napadeném rozhodnutí vysloven souhlas se závěrem správního orgánu 1. stupně, že v daném případě není rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřené, s tím, že v odvolání nejsou uvedeny žádné konkrétní skutečnosti, které by jednoznačně svědčily o opaku. V souladu s judikaturou správních soudů nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Dále je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu.
- 21 K odvolací námitce, dle níž je žalobkyně přesvědčena, že v příslušné zásilce spolu s dokladem o zajištění prostředků k pobytu na území dokládala rovněž i doklad o svém zdravotním pojištění a že patrně nedorozuměním došlo k jeho nezaevidování, přičemž

napadené rozhodnutí odporuje ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že jde o nepodložené tvrzení, které nemá oporu ve spisovém materiálu.

- 22 Nad rámec je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že žalobkyně podala žádost o vydání zaměstnanecké karty, pravděpodobně již tedy nemá zájem o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Zaměstnanecká karta byla žalobkyni udělena, nicméně řízení bylo zastaveno z důvodů nedostavení se k pořízení biometrických údajů.
- 23 O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem provádění důkazů založených žalobkyní do soudního spisu spolu s žalobou, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu. Skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).
- 24 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
- 25 Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
- 26 Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
- 27 Podle ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.
- 28 Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) věty druhé zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

- 29 Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
- 30 Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
- 31 Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že napadené rozhodnutí je nedostatečně zdůvodněné a nevypořádalo se se všemi odvolacími námitkami.
- 32 Na tomto místě městský soud předesílá, že ačkoliv je povinností správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že správní orgán na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008- 13).
- 33 Namítla-li žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, městský soud k tomu konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost

skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již bylo opakovaně judikováno (viz rovněž shora), správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Městský soud v daném případě neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovanou vedly k jejím závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaná, resp. před ní i orgán 1. stupně, vylíčila konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřela, uvedla úvahy, kterými se řídila při posouzení věci, a popsala závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěla. Lze uzavřít, že městský soud tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve shora uvedeném smyslu neshledal.

- 34 Žalobkyně dále odmítla závěr žalované o nepředložení dokladu prokazujícího její zdravotní pojištění, neboť předložila průkaz pojištěnce s platností do 31. 7. 2019. Městský soud této námitce rozumí tak, že její podstatou je nesouhlas s postupem žalované, která nezohlednila skutečnost, že v průběhu správního řízení byl požadovaný doklad řádně doložen, avšak plynutím času skončila jeho platnost.
- 35 Městský soud připomíná, že podle ust. § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.“ Podle ust. § 35 odst. 2 věty třetí a čtvrté téhož zákona je cizinec ke své žádosti povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění.
- 36 Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyně doklad o cestovním zdravotním pojištění v průběhu správního řízení předložila, avšak dříve než správní orgán 1. stupně o žádosti rozhodl, skončila jeho platnost. Sporné bylo to, zda byla žalobkyně povinna doložit později další, aktuální doklad, resp. zda byly správní orgány povinny vycházet z toho, že žalobkyně citovanou zákonnou podmínku pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu splnila. Soud shledal, že správní orgán 1. stupně v průběhu správního řízení žalobkyni řádně vyzval (poprvé výzvou ze dne 11. 10. 2019), aby aktuální doklad o cestovním zdravotním pojištění doložila, objasnil, že již předložený doklad má platnost pouze do 31. 7. 2019, upozornil ji na skutečnost, že pojištění musí být sjednáno na celou dobu předpokládaného pobytu a v rozsahu komplexní zdravotní péče, a poučil ji o tom, že neodstranění vad žádosti ve stanovené lhůtě bude mít za následek zamítnutí žádosti. Tato výzva, kterou žalobkyně převzala prostřednictvím svého právního zástupce, podle názoru soudu splňuje veškeré požadavky na tento typ písemností vyplývající z právních předpisů i z obecných principů správního řízení, včetně zásady poučovací.
- 37 Městský soud zdůrazňuje, že žalobkyně navzdory náležitému poučení nevyhověla jednoznačnému a naprosto srozumitelnému požadavku předmětné výzvy, aby předložila konkrétní listinu, a na uvedenou výzvu v tomto směru nereagovala. Lze tedy shrnout, že žalobkyně v době od podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (dne 15. 8. 2018) do vydání prvostupňového rozhodnutí o zamítnutí této žádosti

(dne 29. 6. 2020) navzdory výzvě a řádnému poučení nepředložila doklad o cestovním zdravotním pojištění.

- 38 Městský soud konstatuje, že z žádného právního předpisu ani z principu dobré správy nelze dovodit, že by měl správní orgán prvního stupně (nebo žalovaná) povinnost bez jakéhokoli podnětu ze strany žalobkyně automaticky vyhledávat případný doklad o cestovním zdravotním pojištění ve spisu týkajícím se jiného správního řízení. Správní orgány nebyly povinny ex officio vést řízení ke zjištění, zda žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro vyhovění žádosti, když žalobkyně jim tento postup ani nenavrhla. Z ust. § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že povinnost předložit příslušné doklady má cizinec, tedy žalobkyně. Řízení o žádosti je řízením zahajovaným na návrh, není ovládáno zásadou vyšetřovací. Je tedy na žadateli, aby v zájmu kladného vyřízení své žádosti poskytl správnímu orgánu veškerou součinnost ke zjištění rozhodných skutečností pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Neučiní-li tak, nelze správnímu orgánu klást k tíži, že případné rozhodné skutečnosti sám nevyhledává. Zákonodárce vychází z legitimního předpokladu, že žadatel je na věci bezprostředně zainteresován a bude dostatečně motivován střežit svá práva ve smyslu staré právní zásady, že práva náleží bdělým.
- 39 Žalobkyně v řízení takto nepostupovala, když nezajistila, aby byly žalované ve stanovené lhůtě předloženy požadované doklady. Jedná se přitom o situaci, kterou žalobkyně mohla svým jednáním plně ovlivnit a vyhnout se jí. Je namístě od žalobkyně vyžadovat, aby věnovala pozornost zákonným podmínkám pobytu v České republice, včetně podmínek administrativních.
- 40 Navíc je třeba zdůraznit, že povinnost osvědčit existenci zdravotního pojištění na území České republiky není bezúčelná. Z ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců i z ust. § 180j odst. 1 téhož zákona jednoznačně vyplývá, že doklad o cestovním zdravotním pojištění musí pokrývat celou dobu předpokládaného pobytu na území, neboť účelem tohoto dokladu je prokázat, že cizinec má po celou dobu pobytu v České republice zajištěno krytí nákladů spojených s poskytnutím nutné a neodkladné zdravotní péče, včetně nákladů spojených s převozem nebo, v případě jeho úmrtí spojených s převozem jeho tělesných ostatků, do státu, jehož cestovní doklad vlastní, popřípadě do jiného státu, ve kterém má povolen pobyt. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, mohla jí být platnost tohoto povolení podle ust. § 44a odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 44 odst. 4 písm. f) zákona o pobytu cizinců prodloužena na dobu dvou let, tudíž bylo její povinností předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění s platností nejméně na dva roky.
- 41 Soud proto shledal, že žalovaná postupovala naprosto správně a plně v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, pokud žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítla dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a 37 odst. 2 písm. a), neboť žalobkyně nijak nereagovala na příslušnou výzvu a navzdory náležitému poučení nepředložila doklad o cestovním zdravotním pojištění, který je podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2 zákona o

pobytu cizinců podstatnou náležitostí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

- 42 Městský soud neshledal přílišný formalismus v postupu žalované při komunikaci s žalobkyní. Výzvy k odstranění vad podání a přípisy oznamující důvody neprodloužení lhůty určené k odstranění vad žádosti soud považuje za dostatečně individualizované a adekvátně reagující na danou skutkovou situaci, když ze všech jednoznačně vyplývá, že v řízení jde o odstranění vady podané žádosti spočívající v nedoložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění na dobu pobytu na území. Výzvy a přípisy adresované žalobkyni tak podle soudu neobsahují paušální informace, ale reagují na konkrétní situaci žalobkyně.
- 43 Dále se městský soud zabýval námitkou žalobkyně, že se správní orgány dostatečně nevěnovaly otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně. Žalobkyně v tomto žalobním bodu konkrétně namítala, že v tomto směru nebylo provedeno žádné šetření, nebyl proveden výslech žalobkyně, bylo vycházeno pouze z úředních evidencí a mylných domněnek. Namítala také, že jelikož nemohla vědět, že správní řízení směřuje k zamítnutí žádosti, nemohla iniciativně uvádět konkrétní skutečnosti o nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do její sféry.
- 44 K tomu soud uvádí, že z hlediska relevance námitky nepřiměřenosti zásahu je bezpředmětné, zda žadatel nepřiměřenost zásahu namítne již v průběhu řízení před správním orgánem 1. stupně, nebo až před odvolacím orgánem. Žalobkyně přitom námitku nepřiměřenosti zásahu do svého rodinného a soukromého života ve správním řízení vznesla, byť až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Uplatnila ji tedy za situace, kdy byla s obsahem rozhodnutí detailně obeznámena. Žalobkyně, která byla navíc zastoupena právním zástupcem z řad advokátů, tak měla v rámci vznesené námitky dostatečnou možnost vznést zcela konkrétní důvody, pro něž dle jejího názoru prvostupňové rozhodnutí negativně a nepřipustně dopadá na její osobní a rodinný život.
- 45 Nadto městský soud poukazuje na to, že žalobkyně měla i v průběhu správního řízení před správním orgánem 1. stupně (s ohledem na délku a shora popsany průběh, kdy ve věci již bylo vydáno zamítavé rozhodnutí, které bylo následně k odvolání žalobkyně žalovanou zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu 1. stupně k dalšímu řízení) opravdu dostatečný prostor k uplatnění a precizaci svého tvrzení, jakož i ke sdělení všech okolností, které jsou dle jejího názoru pro posouzení přiměřenosti relevantní. Neučinila-li tak, nelze vytýkat žalované, že se namítanou přiměřeností zabývala jen z hlediska těch okolností, které zjistila z obsahu správního spisu, kdy nepovažovala za potřebné doplnit zjištění o výslech žalobkyně či o listinné důkazy.
- 46 K samotné námitce nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do sféry žalobkyně městský soud uvádí následující.
- 47 Jak plyne z ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu se výslovně posuzuje přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého a

rodinného života a správní orgány jsou tak povinny se s přiměřeností důsledků rozhodnutí s přihlédnutím zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádat. V takových případech se pak uplatní výše citované ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

- 48 Nejvyšší správní soud se k obsahu povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyjádřil tak, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti vyplývá, že se poměřuje „něco k něčemu“. V tomto kontextu je nutno poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby na povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky, s právem na soukromý a rodinný život cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39).
- 49 Posuzování přiměřenosti si pak lze představit jako poměřování na rovnoramenných vahách. Na jednu miskou vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje požadavky pro vydání povolení k pobytu (v předmětné věci to, že žalobkyně nepředložila doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou miskou vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života.
- 50 K takovému posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a zejména rodinného života žalobkyně podle názoru městského soudu ve správním řízení došlo. Soud nesouhlasí s žalobkyní, tvrdí-li tato, že se správní orgán prvního stupně a ani žalovaná touto otázkou dostatečně nezabývaly; oba správní orgány se k otázce přiměřenosti rozhodnutí vyjádřily (správní orgán prvního stupně konkrétně na straně č. 4 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný konkrétně na straně č. 6 napadeného rozhodnutí). Správní orgán prvního stupně ve svém odůvodnění prvostupňového rozhodnutí shrnul skutečnosti, které o žalobkyni zjistil, a to že má veškeré rodinné vazby na území domovského státu, s největší pravděpodobností nevlastní na území ČR nemovitost, a že podala žádost o zaměstnaneckou kartu. Správní orgán prvního stupně shledal dopad svého negativního rozhodnutí jako přiměřený ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti žalobkyně, kterým byla nedostatečná součinnost žalobkyně v průběhu řízení. Žalovaný pak v návaznosti na odvolací námitku aproboval zhodnocení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně správním orgánem prvního stupně a shledal je jako odpovídající zjištěným skutečnostem, s tím že v odvolání nenašel žádné konkrétní skutečnosti, které by jednoznačně svědčily o opaku.
- 51 K otázce posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života městský soud konstatuje, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia dle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční (je zde upozaděna zásada vyšetřovací) a je na žadateli, aby relevantní skutečnosti tvrdil a doložil. Z hlediska případných úvah o důvodech nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně jiné okolnosti než výše zmíněná osobní situace z obsahu správního spisu, resp. z tam obsažených podání žalobkyně nevyplývaly. Žalobkyně se ve správním řízení ke svým soukromým a osobním

poměry nijak podrobně nevyjádřila, žádné konkrétní specifické skutečnosti netvrdila. V podané žalobě argumentovala nepřiměřeným dopadem spočívajícím v nemožnosti dokončit prezenční studium na území České republiky, tento dopad je však třeba hodnotit v kontextu skutečnosti, že žalobkyně ani přes opakované výzvy správních orgánů neposkytla nezbytnou součinnost v průběhu řízení, jako logický důsledek rozhodnutí, nikoli jako výjimečně tvrdý zásah do práv žalobkyně. Samotná skutečnost o nemožnosti dokončit studium tedy není specifickou okolností, která by mohla vést k závěrům o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí vůči žalobkyni. Jiné tvrzení než namítanou nemožnost dokončit prezenční studium žalobkyně nenabídla. Za takového stavu nelze učinit jiné závěry, než jaké k otázce přiměřenosti učinily správní orgány. Pokud žalobkyně jiná tvrzení nepředestřela, nelze hlubší úvahu o zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (v situaci, kdy ani ze spisového materiálu či jiné úřední činnosti správního orgánu nejsou dány indicie nasvědčující nutnosti provedení těchto úvah) považovat za pochybení způsobující nepřezkoumatelnost, resp. nezákonnost správního rozhodnutí.

- 52 Žalobkyně dále brojila proti závěru správních orgánů, že podala-li žádost o vydání zaměstnanecké karty, pravděpodobně již nemá zájem o dlouhodobý pobyt za účelem studia, účel již neplní a chce nadále pobývat na území České republiky za účelem zaměstnání.
- 53 Městský soud v Praze má za to, že uvedená pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, a rovněž rozhodnutí prvostupňového, nemá oporu ve skutkových okolnostech posuzované věci. Z tohoto pohledu lze tuto část odůvodnění hodnotit jako vadnou, respektive nadbytečnou, což však není skutečnost, která by zakládala důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Nesprávný závěr žalované o nezájmu žalobkyně o příslušné pobytové oprávnění totiž žalovaná doplnila o další úvahy týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry žalobkyně (tj. nekonkrétní skutková tvrzení žalobkyně o nepřiměřenosti, nedostatečná součinnost žalobkyně v průběhu správního řízení, možnost získat jiné pobytové oprávnění) a správně vyhodnotila, že na základě uvedeného je zásah přiměřený. Nesprávný závěr žalované o nezájmu dále studovat tak podle městského soudu neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud proto konstatuje, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně v posuzovaném případě ob stojí, přestože žalovaná jistě neměla činit nepodložený závěr o nezájmu žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
- 54 Namítá-li žalobkyně porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, pak dodržení závazků vyplývajících z citovaného článku Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že žalovaná posoudila přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je totiž v podstatě zákonnou implementací čl. 8 Úmluvy.
- 55 Zákonodárce v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zavázal správní orgány povinností posuzovat přiměřenost těchto omezení ve vztahu k právu na ochranu soukromého a rodinného života, která jinak plyne z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy. I kdyby zákonodárce tuto povinnost nestanovil výslovně, plynula by přímo z čl. 8 Úmluvy v

případě, že by žadatel tuto otázku vznesl a nepřiměřenost v řízení namítl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39). Na druhou stranu je nutné připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.

- 56 Pokud pak jde o vlastní posouzení přiměřenosti dle čl. 8 Úmluvy, je třeba zopakovat, že zákonná a judikatorní kritéria rozhodující pro závěry o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí lze zohlednit pouze tehdy, pokud v řízení vyjdou najevo a jsou pro daný případ relevantní, a to právě z důvodu uplatnění výše uvedené povinnosti žadatele, aby sám tvrdil specifika svého soukromého a rodinného života. Rozsah a kvalita těchto informací pak přirozeně ovlivňují „hloubku“, s níž správní orgán, případně správní soud, posoudí přiměřenost zásahu.
- 57 Městský soud přitom neshledal, že by ze správního spisu a z žalobních tvrzení vyplývaly skutečnosti, pro které by bylo možné zamítnutí žádosti žalobkyně považovat za nepřiměřeně zasahující do jejího rodinného a soukromého života, a které by tak mohlo založit rozpor s čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Žalobkyně zde nemá žádné rodinné příslušníky, zatímco ve Vietnamu ano, nemá zde nemovitost, kromě studia netvrdila žádné další vazby na území České republiky. Městský soud poukazuje na to, že zamítnutím žádosti o povolení k pobytu za účelem studia nedošlo k tomu, že by žalobkyně byla nucena opustit území, neboť zamítnutím žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci dlouhodobého pobytu. To, že žalobkyni nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění a nezakazuje žalobkyni pobyt na území (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č.j. 9 Azs 253/2016-30). Městský soud proto nespatřuje ani rozpor napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- 58 Městský soud k žalobní námitce rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy považuje za potřebné poznamenat, že pokud žalobkyně v daném případě v důsledku vlastního jednání nesplnila zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění, nemůže bez dalšího spoléhat na institut soukromého a rodinného života. V daném případě žalobkyně prokazatelně neposkytla potřebnou součinnost i přes výzvu a poučení správního orgánu, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo k absurdnímu výsledku, kdy zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na doložení relevantních skutečností by byly obsoletní, respektive k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup čl. 8 odst. 2 Úmluvy zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí.
- 59 Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

- 60 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. srpna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X